

POSÍLIT PEDAGOGICKOU A VÝCHOVNOU PRÁCI VYSOKÝCH ŠKOL (Výtah)

**Závěrečný projev na schůzi vedoucích oddělení
ústředního výboru Korejské strany práce**

18. dubna 1963

2. Posílit řízení pedagogické práce na vysokých školách

Základním úkolem vysoké školy je pedagogická práce se studenty a nejdůležitější věcí v práci vysoké školy je řízení pedagogické činnosti.

Řízení pedagogické práce lze stručně definovat jako takové vedení a usměrňování pedagogické práce, které by zajišťovalo, že tato práce bude probíhat přesně v souladu s pedagogickým procesem, nutným pro výchovu revolučních kádřů.

Tak jako výroba potřebuje technologický proces, i pedagogická práce musí bezpodmínečně být prováděna v souladu s pedagogickým procesem. Stejně jako v továrně nedodržení technologického procesu vede ke vzniku zmetků, nelze na vysoké škole bez uplatňování pedagogického procesu, který má být uplatňován správně, vychovat kádry, jaké strana potřebuje. V tom, že při obou činnostech musí bezpodmínečně být uplatněn nezbytný proces, není mezi produkováním výrobků a výchovou kádřů žádného podstatného rozdílu. Provádět pedagogickou práci ledabyle a ignorovat pedagogickou vědu je nepřipustné. V současné době se však na vysokých školách v mnoha případech pedagogická práce neprovádí na základě přísného vědeckého systému, nýbrž metodou počítání na prstech podle starých návyků a empirie. Jedním z nejnaléhavějších problémů v zájmu toho, aby byla zjednána náprava v pedagogické práci, je dnes nastolení vědeckého systému řízení, zajišťujícího, aby výchova kádřů na vysoké škole probíhala přísně podle nutného procesu, založeného na pedagogické vědě.

Řízení pedagogické práce na vysokých školách musí zajišťovat takové

vedení a kontrolu, aby celý proces pedagogické práce na vysokých školách od náboru a výběru posluchačů až po jejich absolvování vysoké školy a pracovní zařazení ve společnosti probíhal v souladu s požadavky socialistické pedagogické vědy. Základním obsahem řízení pedagogické práce jsou takové vedení a kontrola, které zajišťují správné vypracování studijních plánů a osnov, jež jsou pedagogickým programem, a to, aby se učitelé na vyučování dobře připravovali a v plné míře vyučovali různými formami, jichž je zapotřebí, což vše nejen dá posluchačům správné vědecké a technické znalosti, které podle pedagogického programu mají dostat, ale umožní též, aby posluchači tyto znalosti dokonale zažili.

Můžeme mít za to, že proces aplikace pedagogického programu záleží v procesu přípravy na vyučování, v procesu vyučování, v procesu zažívání obsahu odučené látky a v procesu prověrky míry, do jaké tato látka byla zažita.

Lze říci, že příprava na vyučování se podobá technické přípravě výroby v továrně a že kvalita přípravy na vyučování je jednou ze základních věcí, které rozhodují o úspěchu pedagogické práce. Proto při řízení vysoké školy je na prvním místě nutno vést a kontrolovat učitele tak, aby dobře prováděli přípravu na vyučování.

Útvar pro pedagogické řízení musí bezpodmínečně kontrolovat texty přednášek, které si učitelé připravili, a organizovat výuku tak, že po vypracování textů budou tyto texty nejprve předneseny v kruhu učitelů formou metodické nebo vzorové přednášky, po diskusi budou vypracovány v konečné formě a nato přednášeny studentům.

V armádě se výuka pro vojáky provádí tak, že se nejprve provede metodická přednáška pro shromážděné velitele, která se poté přednáší vojákům. Například školení na úrovni velitelů rot se provádí tak, že se svolají velitelé rot, kteří si vyzkoušejí teoretické řešení problému, načrtnou mapu, provedou i skutečné pohyby. Poté si velitelé rot vypracují přednášky a jdou učit příslušníky svých rot.

Také na vysoké škole je třeba pořádat často vzorové nebo metodické přednášky pro učitele, přičemž bezpodmínečně je nutno uskutečňovat tyto přednášky zejména tehdy, když se začíná vyučovat novému předmětu nebo o nových problémech. Někteří soudruzi tvrdí, že vzorové nebo metodické přednášky nelze pořádat často, neboť učitelé nemají čas, ale to není pravda. Vysokoškolští učitelé mají v úvazku

1000 hodin přednášek ročně, takže čas na vzorové či metodické přednášky lze bez potíží najít. Jelikož vzorové či metodické přednášky jsou významnou příležitostí pro zvyšování kvalifikace učitelů, musí se jich zúčastňovat nejen nově nastupující učitelé, nýbrž všichni učitelé.

Spolu se zajišťováním dobré přípravy učitelů na vyučování musí Útvary pro pedagogické řízení provádět správné vedení a kontrolu toho, aby vyučování probíhalo řádně.

Dozor nad vyučovací činností učitelů je bezpodmínečně nutný. Kdyby nebylo žádné kontroly nad vyučovací činností učitelů, nebylo by možno zjistit, zda si učitelé píšou texty přednášek sami nebo opisují z prací jiných autorů, zda sdělují studentům veškerou nutnou látku a zda přednášky konají podle rozvrhu.

Útvary pro pedagogické řízení na vysokých školách musí vést a kontrolovat tak, aby nejen přednášky, ale i všechny ostatní formy vyučovací činnosti probíhaly řádně.

Je ovšem skutečností, že nejdůležitější formou výuky na vysoké škole je přednáška. Pouhými přednáškami nelze cíle výchovy dosáhnout. Lze říci, že vysokoškolské vyučování dosáhlo svého cíle teprve tehdy, když se studentům nejen předají určité vědomosti, ale když studenti tyto vědomosti zažijí jako své vlastní a když pak získají schopnost naučené vědomosti spojit s praxí a aplikovat je v praxi. Jestliže toho chceme dosáhnout, musíme zajistit, aby spolu s přednáškami správně probíhaly i semináře, laboratorní praktika, psaní seminárních prací a všechny ostatní formy vyučovací činnosti, stanovené studijním plánem.

Avšak na vysokých školách se dnes v mnoha případech soudí, že stačí zajistit jen přednášky, kdežto ostatní formy výuky se mohou a nemusí provádět, takže se semináře a laboratorní praktika řádně neuskutečňují. To je od základu nesprávné.

Významnou příčinou toho, že kvalifikace pracovníků vychovaných našimi vysokými školami není vysoká a že někteří pracovníci, kteří vychodili fakultu společenských věd, nedokáží pořádně napsat ani krátký článek nebo teze přednášky, že nedovedou jaksepatří promluvit před občany, je skutečnost, že za jejich studia na vysoké škole se se studenty provádí málo práce, během níž by se prakticky cvičili, a že se řádně nerealizují vyučovací činnosti zaměřené na to, aby si studenti upevnili vědomosti, které získali. Bude třeba vypořádat se s nesprávně

ným názorem, rozšířeným mezi vedoucími pracovníky vysokých škol, kteří význam přikládají jen přednáškám a podceňují ostatní formy výuky, a zajistit, aby se řádně prováděly všechny formy výuky.

Další důležitou věcí při pedagogickém řízení je správné ověřování a hodnocení míry, do jaké si posluchači osvojili vyučovací látku. V současné době se na vysokých školách míra osvojení vyučovací látky posluchači prověřuje hlavně metodou zkoušek a výsledky studia posluchačů se hodnotí známkami. Je však třeba říci, že tento způsob hodnocení je velice formalistický. Protože studenti skládají zkoušky tak, že se před nimi několik dní učí odpřednášené látce, brzy po zkoušce látku zase zapomínají. Útvary pro pedagogické řízení musí vypracovat s pomocí nejrůznějších metod systém konkrétního prověřování toho, do jaké míry posluchači přijali za vlastní to, čemu se v průběhu studia na vysoké škole naučili, zda se vyzbrojili idejemi strany a osvojili si revoluční světový názor, zda jsou připraveni tak, že dokáží teorii, vědomosti a technické dovednosti, kterým se na vysoké škole naučili, používat v praxi. Je třeba zajistit, aby se studijní výsledky posluchačů nehodnotily jen známkami ze zkoušek, nýbrž aby posluchači byli komplexně hodnoceni na základě své účasti na seminářích a laboratorních praktikách a na základě svých seminárních prací a veřejné a politické činnosti.

Je rovněž důležité, aby se na vysokých školách upevňovala vyučovací disciplína. Dnes je velkým nedostatkem, že není kázeň při provádění studijního programu. Neexistuje ani pořádný plán provádění studijního programu a vyskytují se prý i případy, že se rozvrh hodin beze všeho mění, takže studenti nevědí, jaké předměty budou příští den mít a nemohou se na vyučování řádně připravit. Útvary pro pedagogické řízení budou musit takové případy nekázně důsledně vymýtit. Stejně jako v podnicích je plnění státního plánu úkolem, vyplývajícím ze zákona, i na vysoké škole je studijní program úkolem, daným zákonem, který se musí stoprocentně plnit. Na vysokých školách bude třeba zavést přísnou disciplínu, aby se studijní programy, schválené ministerstvem a stanovené stranickým výborem vysoké školy, stoprocentně dodržovaly a aby je nikdo nemohl libovolně měnit.

Zdokonalování vyučovacích metod má velmi závažný význam pro dosahování cílů výuky. Proto útvary pro řízení vysokých škol musí věnovat hlubokou pozornost zdokonalování vyučovacích metod.

Je dobře, že se tu v referátě a diskusi hodně mluvilo o metodách, jak dosáhnout toho, aby přednášená látka byla pochopena, a o dalších otázkách zdokonalování vyučovacích metod. Všechny předměty je třeba přednášet tak, aby je studenti mohli pochopit a zejména je nutno zajistit, aby se při přednáškách v široké míře používalo názorných pomůcek. Názorné vyučování se dobře provádí ve vojenských školách. Tam se v široké míře používá pohyblivých názorných pomůcek a mají tam tanky, spojovací techniku a další techniku upravenou tak, že se dá rozebrat a posluchači si mohou prohlédnout i její vnitřní stavbu. I na vysokých školách je nutno oživit přednášky s pomocí nejrůznějších názorných pomůcek a umožňovat posluchačům, aby stroje a podobná zařízení mohli vidět i z vnitřku a ne jen na povrchu.

Spolu s přednáškami je nutno dobře organizovat i semináře. Semináře jsou důležitou formou výuky, zajišťující, aby si posluchači upevnili vědomosti, získané z přednášek, a aby se zvýšila efektivnost výuky. Semináře je třeba provádět tak, aby vzbuzovaly zájem posluchačů. Dnes prý posluchači o semináře nemají zájem, což je dáno dvěma důvody. Jedním důvodem je nedostatečná příprava učitelů na semináře, takže se při seminářích posluchači málo naučí, druhým to, že se semináře provádějí stroze, jakoby šlo o nějaké zkoušky. Jestliže se posluchačům umožní, aby na seminářích mohli volně uplatnit své názory a široce rozvinout diskusi a jestliže se učitelé na semináře budou dobře připravovat tak, že budou schopni dobře řídit diskusi posluchačů, aby se jednotlivé otázky probíraly do hloubky, budou semináře velmi zajímavé a posluchači se při nich velmi mnoho naučí. Pak nebudou posluchači říkat, že nemají semináře rádi, a budou se dožadovat, aby jich bylo více.

Bude třeba zajistit, aby se konaly i doplňující přednášky a vědecké referáty, které posluchačům budou při studiu pomáhat, a zejména aby se v široké míře uskutečňovaly vědecké konference studentů. Bylo by dobře zajistit, aby se na vědeckých konferencích se svými příspěvky mohl postupně vystřídat velký počet studentů. Jestliže se studenti za pomoci svých učitelů k svým vystoupením na vědeckých konferencích budou dobře připravovat, zvýší se nejen efekt studia u studentů, kteří na vědeckých konferencích budou mluvit, ale zvýší se zájem o studium i u ostatních posluchačů. Na vědeckých konferencích je třeba zajistit povinnou účast všech studentů. Tak je třeba různými metodami dosa-

hovat toho, aby studenti měli o studium zájem, aby hodně četli a aby měli zvědavý a opavdový poměr k vědeckému poznání.

Další důležitou věcí při řízení pedagogické činnosti je zvyšování kvalifikace učitelů.

Dobré provádění výuky a zajišťování ideovosti výuky na vysoké škole do velké míry závisí na zvyšování kvalifikace učitelů. Jestliže chceme, aby se přednášky konaly tak, že bude možno je dobře pochopit, a aby semináře byly správně vedeny, pak učitelé musí mít vysokou vědeckoteoretickou úroveň. Vždyť učitel může přednést dobrou přednášku jen tehdy, má-li sám vysokou úroveň. Jestliže vysokou úroveň nemá, nemůže přednášku učinit srozumitelnou.

Na vysokých školách dnes nemáme mnoho učitelů, kteří by měli vědecké hodnosti doktorů věd, kandidátů věd a pod., a celková vědeckoteoretická úroveň učitelů ať na společenskovědním nebo na přírodovědním směru není příliš vysoká. Z univerzity, již tvoří velký kolektiv inteligence, by přirozeně mělo vycházet mnoho vědeckých studií, které by teoreticky rozpracovávaly výsledky, jichž naše strana dosáhla v revoluci a výstavbě, avšak takové práce odtud skoro nevycházejí. Již tato jediná skutečnost svědčí o tom, že naši vysokoškolští učitelé nemají vysokou vědeckoteoretickou úroveň.

Jak jsme zdůraznili i na nedávném sjezdu vědeckých a technických pracovníků, nemáme u nás dosud celkově vysokou vědeckoteoretickou úroveň a nemáme sebemenší důvod k sebeuspokojení. Musíme energicky bojovat za co nejrychlejší zvýšení vědeckoteoretické úrovně naší země. Na vysokých školách bude třeba učinit účinná opatření pro zvýšení vědeckoteoretické kvalifikace učitelů.

Zvyšování kvalifikace nelze přenechávat jen uvědomělosti učitelů. Podle našich zkušeností není lidí, kteří by uvědoměle pilně studovali, tak mnoho. I kádry studují, protože jsou k tomu pod dozorem vedeny, a kdyby důsledné kontroly nebylo, nestudovaly by dobře, vymlouvajíce se na to či ono. Nemůžeme si představit, že každý člověk, který je vysokoškolským učitelem, už z toho titulu rád studuje. I mezi vysokoškolskými učiteli se mohou vyskytnout lidé, kteří studují neradi. Proto nespolehejme jen na uvědomělost vysokoškolských učitelů a zavedme v jejich řadách přísnou studijní kázeň.

Je chyba, že se vysokoškolským učitelům umožnilo, aby nemuseli do práce a mohli studovat doma. Nemůžeme dosud říci, že by vysoko-

školští učitelé měli doma všechny podmínky pro studium, a také nelze kontrolovat, zda doma studují nebo ne. Bude třeba zavést přísnou docházku učitelů do práce a zajistit, aby studovali v knihovnách.

Někteří vědečtí pracovníci a vysokoškolští učitelé říkají, že pro množství schůzí, mimoškolních akcí a služebních cest na studium nemají čas. Vědečtí pracovníci a vysokoškolští učitelé nesmějí ovšem být libovolně povoláváni na jiné práce a je nutno jim zajistit dostatek času na studium. Avšak tvrzení, že nemohou studovat pro nedostatek času, je pouhou výmluvou. Člověk, který studuje se zanícením, využívá pro studium každé příležitosti. Není také pravda, že by vědečtí pracovníci či vysokoškolští učitelé na studium skutečně neměli čas. Problém je v tom, že vědečtí pracovníci a učitelé nestudují, vymlouvajíce se na nedostatek času.

Mezi vědeckými pracovníky a učiteli musíme prosadit energický studijní ruch, abychom touto cestou co nejrychleji pozvedli naši zemi co do celkové vědeckoteoretické úrovně na úroveň vyspělých zemí.

Řídící složky vysokých škol budou musit často pořádat i metodické a vzorové přednášky a v širokém měřítku organizovat vědecké konference a další rozmanitou činnost, směřující k zvýšení vědeckoteoretické úrovně učitelů.

Vedle toho bude třeba vysokoškolským učitelům lépe zajišťovat nezbytné podmínky pro to, aby si mohli zvyšovat svou vědeckoteoretickou úroveň.

Ústřední výbor strany a ministerstva musí věnovat pozornost tomu, aby byla učiněna opatření pro to, aby pro vysokoškolské učitele a vědecké pracovníky bylo vydáváno více literatury. V současné době se pro nedostatek papíru nedají tisknout knihy ve větším množství, ale bude třeba aktivně rozvinout boj za vyšší výrobu papíru a kdyby se papíru opravdu nedostávalo, bude třeba zařídit, aby se vědeckotechnická literatura vydávala v dostatečném množství i za cenu toho, že by se o něco snížil náklad denního tisku. Bude třeba ve velkém množství nakupovat i zahraniční vědeckotechnickou literaturu, zřídit zvláštní nakladatelství překladové literatury a v široké míře překládat a vydávat zahraniční vědeckotechnickou literaturu. Vedle toho bude třeba zřídit také časopis přinášející přehledy z oborů přírodních věd. Univerzitě by se dále mělo zajistit zařízení pro vlastní tiskárnu, aby si mohla sama vydávat literaturu, kterou potřebuje.

Pro co nejrychlejší ovládnutí pokročilé vědy a techniky je nutné zvyšovat u učitelů a posluchačů jejich znalosti cizích řečí. Doposud se na vysokých školách i v oblasti všeobecně vzdělávacího školství jazyková výuka soustřeďovala převážně jen na výuku ruštiny, avšak v zájmu toho, abychom co nejrychleji ovládli pokročilou vědu a techniku, musíme znát mnoho různých jazyků. Bude třeba zajistit, aby se na všeobecně vzdělávacích a vysokých školách vyučovalo nejen ruštině, ale ve velké míře i angličtině a francouzštině a dále i španělštině, němčině, čínštině a japonštině.

Na vysokých školách bude třeba též vytvořit lepší podmínky pro laboratorní a praktické práce. Nesmíme šetřit prostředky na vybavení vysokých škol laboratorními přístroji a zařízením. Bez investování prostředků bychom nemohli vychovat vynikající kádry a rozvinout naši vědu a techniku. Když v armádě se školám k vyučovací účelům přidělují dokonce i letadla, tanky a různé typy děl, nemělo by být žádným problémem dát vysokým školám po několika kusech obráběcích strojů a pod. Budeme musit zajistit, aby to, co vysoké školy za účelem výuky potřebují, jim bylo v plném rozsahu poskytnuto, aniž se na tom bude šetřit. Za podmínek, kdy laboratorních přístrojů a zařízení máme nedostatek, bude třeba též zařídit, aby vysoké školy využívaly svých laboratoří společně, a umožnit, aby učitelé a posluchači vysokých škol mohli využívat i laboratorních přístrojů, které má k dispozici akademie věd.

Domníváme se, že pro posílení učitelského sboru univerzity bude třeba posílit jej o schopné vědce. Bude třeba poněkud redukovat počet vědců v akademii věd a tak doplnit řady vysokoškolských učitelů, přičemž tito vědečtí pracovníci budou provádět vědecký výzkum, učice zároveň na vysoké škole. Dále bude třeba zajistit, aby i vědci, pracující v akademii věd, měli příležitost přednášet na vysokých školách.

Ústředním problémem, který je při pedagogickém řízení nutno neochvějně sledovat, je zajišťování ideovosti výuky. Zajišťovat ideovost výuky stručně řečeno znamená, nastolit ve výuce čučche.

Cílem vysokoškolské výuky je výchova revolučních kádřů dělnické třídy, které potřebujeme pro dokončení korejské revoluce a pro vybudování socialismu a komunismu v Koreji. Naše školská výuka musí být prováděna v souladu se zájmy korejské revoluce a zájmy korejského lidu, musí sloužit úspěšnému provádění naší revoluce a výstavby.

V tom právě spočívá čučche v oblasti školství.

Korejci musí dovršit revoluci a vybudovat socialismus a komunismus v Koreji, musí k svému životu využívat korejské přírody. I po vítězství komunismu v celosvětovém měřítku budou Korejci jistě žít v Koreji a ne se stěhovat do nějaké jiné země.

Na vysokých školách se musí posluchači vždy vyučovat takové teorii revoluce a výstavby, které je zapotřebí pro revoluci a výstavbu v naší zemi, a i přírodním vědám je třeba vyučovat tak, aby se ukazovaly cesty k tomu, jak dosáhnout mohutnosti a rozvoje naší země na základě využívání přírody naší země.

Stejně je tomu i v případě hudby a umění. Potřebujeme umění, odpovídající citům korejského člověka, umění, které má rád náš lid. I kdyby cizí hudba byla sebedokonalejší, není nám nic platná, jestliže neodpovídá citům našeho lidu a našemu lidu se nelíbí. V poslední době naši umělci vytvořili a uvedli operu, v níž cizímu námětu dali melodie korejských lidových písní, což mělo u lidu velmi kladný ohlas. Když však dříve naši umělci nastudovávali cizí opery v původní podobě, nezískaly si tyto opery u našich pracujících zvláštní oblibu, jelikož hudba neodpovídala citění korejského člověka. Naše hudba a umění musí být hudbou a uměním pro korejského člověka, musí odpovídat jeho citění.

Čučche, na které klademe takový důraz, nemá nic společného s nacionalismem. Nastolovat čučche znamená řešit všechny problémy revoluce a výstavby tak, aby to bylo v souladu s požadavky naší revoluce a se zájmy našeho lidu. I výzkum ve společenských a přírodních vědách je třeba provádět v souladu s požadavky naší revoluce a s realitou naší země a rovněž umění je nutno rozvíjet v souladu s citěním korejského člověka.

Protože někteří naši učitelé, kteří vystudovali v zahraničí, dobře neznají dějiny a geografii naší země, uvádějí prý za příklad frakce, které se vyskytovaly v zahraničí, když přednášejí o frakcích, neuvádějíce příklady frakcí z naší země, učí o cizí žule či mramoru, ale nejsou schopni učit o korejské žule nebo mramoru. Takto není možné postupovat. Korejci musí znát především Koreu. Je jistě třeba pro srovnání vědět, že cizí žuly jsou takové a takové, jestliže naše žula je taková a taková, avšak nebylo by nám nic platné sebedůkladněji poznání cizích žul, kdybychom přitom nic nevěděli o žulách našich.

Není též přípustné pod záminkou nastolování čučche ze šovinistic-

kého hlediska odmítat zahraniční vědu a techniku. My jsme v historicky krátké době překonali odvěkou zaostalost, zděděnou od staré společnosti a ve všech oblastech politiky, hospodářství a kultury jsme postoupili o obrovský skok ve vývoji vpřed, avšak po vědeckotechnické stránce dosud zaostáváme. Musíme si intenzívně osvojovat pokročilou vědu a techniku a činit ji svou vlastní, musíme naši vědu a techniku co nejrychleji pozvednout na světovou úroveň. My jsme proti národnímu nihilismu, který se projevuje v opovrhování vlastní zemí a v obdivu ke všemu cizímu, proti dogmatickému přístupu, který vidíme ve snahách hlava nehlava přejímat vše cizí bez uvážení reality naší země, nejsme ale vůbec proti osvojování si pokročilé vědy a techniky. Nastolování čučche a osvojování si pokročilé vědy a techniky není rozhodně ve vzájemném rozporu. Pouze rychlým rozvíjením vlastní vědy a techniky v důsledku intenzívního přejímání pokročilé vědy a techniky je možno z hlav lidí důsledně vymýtit přežitky ideologie poklonkování před velkými.

Ještě důslednější nastolování čučche ve všech oblastech politiky, hospodářství, kultury a vojenství je dnes velmi naléhavou otázkou pro rychlejší postup socialistické výstavby v severní polovině naší republiky, pro dovršení jihokorejské revoluce a pro uspišení sjednocení vlasti.

Myšlenka naší strany o čučche a boj našeho lidu za nastolení čučche má obrovský vliv na jihokorejský lid. V poslední době se v jihokorejské tiskové produkci v hojné míře objevují úvahy o „samostatném hospodářství“, „čučche“, „odporu proti cizím silám“ a podobně, což jasně svědčí o tom, jak obrovský vliv na lid v jižní Koreji mají úspěchy, kterých jsme dosáhli v důsledku našeho energického boje za vybudování samostatného hospodářství v severní polovině naší země a za prosazení čučche ve všech oblastech činnosti.

Zatímco severní polovina republiky, bojující za vybudování samostatného hospodářství, stále lépe vzkvétá a rozvíjí se, v jižní Koreji, která dostává americkou „pomoc“ ve výši několika miliard dolarů, je hospodářství stále závislejší na cizincích a životní úroveň lidu je stále zoufalejší. Do jižní Koreje se prý každoročně dováží mnoho mouky z USA, avšak počet hladovějících lidí stále stoupá. Na základě této tvrdé reality jihokorejský lid čím dále tím jasněji chápe, že se mu nemůže dobře dařit, pokud bude závislý na někom jiném. Tak se jihokorejská inteligence a lid začíná ptát, kam se poděla veškerá americká

„pomoc“, jak dlouho ještě se bude tímto způsobem žít, a mezi jihokorejskou inteligencí a lidem se stále silněji ozývají hlasy, volající po odmítnutí americké „pomoci“ a po vykročení vlastní cestou.

Mezi jihokorejským lidem se též stále silněji ozývají kritické hlasy proti tomu, že do korejských písní pronikají západnické vlivy a do naší řeči anglické výrazy. Pod tlakem lidu neměli ani loutkoví vládcové jižní Koreje vyhnouti a byli nuceni začít žvanit o rozvíjení národní kultury a umění. To vše je projevem obrovské životní síly myšlenky naší strany a čučche, výsledkem strastiplného energického boje našeho lidu za nastolení čučche ve všech oblastech politiky, hospodářství, kultury a vojenství. Úspěchy budování socialismu v severní polovině republiky ve velké míře inspirují jihokorejský lid. V jihokorejském lidu neustále vzrůstá duch nezávislosti a samostatnosti a lidé si kladou otázku: proč bychom my nedokázali, co dokáží lidé v severní polovině země, a říkají si: i my bychom měli vyhnat americké imperialisty, vytlačit japonské militaristy a budovat bohatou a silnou vlast rukama samotných Korejců.

Jestliže my budeme nadále energicky bojovat za ještě důslednější nastolení čučche ve všech oblastech činnosti, jestliže naši krajané, žijící v Japonsku, budou bojovat na podporu našeho stanoviska čučche a jestliže pokrokoví lidé světa nás budou aktivně podporovat, bude národní a třídní uvědomění jihokorejského lidu dále stoupat a američtí imperialisté a jejich přísluhovači se budou ocitat stále více ve slepé uličce, odkud není východiska. Když klademe důraz na nastolení čučche, vycházíme právě z těchto naléhavých potřeb naší revoluce.

Kdyby nebyla vymýcena ideologie poklonkování před velkými, ztělesněná v kultu USA, hluboce zakořeněná v hlavách jihokorejských lidí, čehož lze dosáhnout výchovou v myšlence čučche, nebylo by možno provést jihokorejskou revoluci. Musíme ve všech oblastech ještě pevněji nastolovat čučche a dále rozvíjet samostatné hospodářství, abychom zintenzívnili revoluční působení na jihokorejský lid tak, aby statečně povstával k boji proti poklonkování před velkými a za národní osvobození.

Na vysokých školách je nutno výuku provádět v souladu s těmito požadavky naší revoluce. Musíme zajistit, aby na vysokých školách byl veden boj proti poklonkování před velkými, dogmatismu a revizionismu mezi učiteli a aby bylo důsledně nastolováno čučche ve výuce

a výchovné práci. Nastolovat čuče ve školní výuce znamená zajišťovat, aby se veškerá práce školy důsledně prováděla v souladu s politickými požadavky naší strany. Studijní plány a učební osnovy je nutno vypracovávat tak, aby se veškerá výuka a výchovná práce prováděla v souladu s politickými požadavky strany, i učebnice a skripta je nutno redigovat na základě politiky naší strany a také vědeckovýzkumnou práci je nutno provádět ve směru prosazování politických požadavků naší strany. Mezi učiteli je nutno energicky rozvíjet ideový boj za zlepšení obsahu výuky a vyučovacích metod, přičemž měřítkem této činnosti musí být politika strany, a to tak, aby ve výuce byla nejen jasná linie dělnické třídy po stránce politické a ideové, ale i aby i v obsahu vědecké a technické látky byly správně prosazovány politické požadavky strany.

V zájmu posílení řízení pedagogické činnosti je nutno zavést pořádek v systému řízení pedagogické činnosti na vysokých školách a zajistit zvýšení úlohy kádrů, pracujících na úseku řízení pedagogické činnosti.

Prorektora pro věci pedagogické lze nazvat náčelníkem štábu vysoké školy. Je nutno dobře vybudovat na vysokých školách řídicí štáby v čele s jejich náčelníky, prorektory pro věci pedagogické, a vybudovat jednotné, vědecky podložené řídicí systémy, zachycující celý průběh činnosti, počínaje vytyčováním plánu výuky a konče jeho prováděním.

Zároveň se zaváděním pořádku do systému řízení pedagogické činnosti na vysokých školách je nutno zajišťovat zvýšení úlohy kádrů, pracujících na tomto úseku.

Rektor a prorektor pro věci pedagogické musí nejen jednotně vést celkové řízení pedagogické činnosti na vysoké škole, nýbrž musí i bezprostředně organizovat a vést takové věci, jako jsou metodické a vzorové přednášky, týkající se nových a závažných problémů.

V zájmu efektivního vedení výuky a výchovy na vysoké škole je důležité zvyšovat úlohu děkanů fakult a vedoucích kateder. Děkanové a vedoucí kateder musí pravidelně vést a kontrolovat vyučovací přípravu a vyučovací činnost učitelů, musí včas organizovat vzorové přednášky.

Děkany fakult je třeba vybírat z lidí, majících bohaté zkušenosti z pedagogické práce a vědeckou autoritu. Bylo by velkou chybou si představovat, že řídicím pracovníkem na vysoké škole je možno učinit kohokoli. Jelikož základem činnosti vysoké školy je řízení pedagogické

činnosti, musí řídicími funkcemi přirozeně být pověřováni nejschopnější a nejpřípravenější lidé na vysoké škole. Stejně jako by v továrně ředitel, který by se dobře nevyznal ve výrobě, nemohl správně řídit výrobní procesy, nemohl by ve funkci řídicího pracovníka správně vést pedagogickou činnost na vysoké škole člověk, který by dobře neovládal pedagogiku a neměl vysokou vědeckou a teoretickou úroveň. Kdyby šlo jen o to mít přehled o tom, zda učitelé přednášejí podle rozvrhu a jaká je docházka studentů, jen o to, hrát si s papíry, bylo by to možná jiné, avšak jelikož děkan musí hodnotit obsah přednášek učitelů, organizovat vzorové přednášky a také s učiteli neustále diskutovat o vědeckých a teoretických otázkách, nemůže práci děkana zastávat člověk, který by neměl zkušenosti z pedagogické práce a vědeckou autoritu. Například kdyby děkan fyzikální fakulty na univerzitě nebyl žádnou autoritou v oboru fyziky, kdyby neuměl zorganizovat ani vzorovou přednášku a nebyl schopen objasňovat nové vědecké a teoretické problémy, byl by asi sotva schopen řídit vyučovací činnost učitelů. Proto je třeba zajistit, aby na vysokých školách do funkcí děkanů byli bezpodmínečně vybíráni lidé, připravení jak po stránce pedagogické, tak po stránce vědecké.

Bude třeba zavést systém, kdy děkanové se budou ve velké míře podílet na vyučování. Je třeba opustit nesprávný názor, že děkan se na vyučování podílet nemusí a zavést systém, kdy děkan bude bezpodmínečně určitou část svého času věnovat vyučování podobně, jako předseda zemědělského družstva je povinen podílet se na práci ve výrobě. Je třeba zajistit, aby děkanové přednášeli i studentům a zejména aby ve velké míře konali vzorové přednášky.

Existuje i názor, že děkan pro množství problémů, které z titulu své funkce musí řešit, nemůže dobře vést a kontrolovat vyučovací činnost učitelů, to však se může stát jen tehdy, jestliže děkan zasahuje i do nedůležitých záležitostí, avšak jestliže si práci dobře zorganizuje, může práci s učiteli bez potíží provádět. Jestliže pak se na fakultě skutečně musí řešit příliš mnoho problémů, je třeba z mladých učitelů zvolit proděkana, který bude pověřen řešením organizačních záležitostí, kdežto děkan se musí jako na ústřední bod své činnosti soustředit na zvyšování úlohy základních jednotek výuky a výchovy, kterými jsou katedry a na zvyšování vědeckoteoretické úrovně učitelů a kvality jejich vyučovací a výchovné práce.